

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 15. marts 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-71/18	KPC Herning (forelagt af Vestre Landsret) Sagen vedrører: 1) Er det foreneligt med momsordningsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra j, jf. artikel 12, stk. 1, litra a, og stk. 2, sammenholdt med artikel 135, stk. 1, litra k, jf. artikel 12, stk. 1, litra b, og stk. 3, at en medlemsstat under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende betragter en levering af en fast ejendom, hvorpå der på leveringstidspunktet er opført en bygning, som et momspligtigt salg af en byggegrund, når det er parternes hensigt, at bygningen skal rives helt eller delvist ned for at gøre plads til en ny bygning?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet (repræsenteret ved Kammeradvokaten)	GA	19.03.19
C-508/18	Minister for Justice and Equality m.fl. 1. Skal en offentlig anklagers uafhængighed af den udøvende magt afgøres i henhold til dennes rolle i det relevante nationale retssystem? Hvis dette ikke er tilfældet, efter hvilke kriterier skal spørgsmålet om uafhængighed af den udøvende magt da afgøres efter? 2. Er en offentlig anklager, som i henhold til national ret er underlagt mulig styring eller instruktion enten direkte eller indirekte fra et justitsministerium, tilstrækkelig uafhængig af den udøvende magt til at kunne betragtes som en judicial myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1? 3. Såfremt dette er tilfældet, skal den offentlige anklager da tillige være funktionelt uafhængig af den udøvende magt, og hvilke kriterier skal spørgsmålet om funktionel uafhængighed afgøres efter? 4. Hvis den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt, er en offentlig anklager, som er begrænset	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Mundtlig forhandling	26.03.19

	<p>til at iværksætte og gennemføre efterforskning, til at sikre at sådanne efterforskninger udføres objektivt og i overensstemmelse med loven, at rejse tiltale, at fuldbyrde retslige afgørelser, at gennemføre retsforfølgning af lovovertrædelser ved domstolene og at give møde i appelsager, som ikke udsteder nationale arrestordre, og som ikke må udføre retslige opgaver, da en »judicial myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>5. Er den offentlige anklager i Lübeck en judicial myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?</p>			
C-509/18	<p>Minister for Justice and Equality m.fl.</p> <p>1. Er de kriterier, i henhold til hvilke det skal afgøres, om en offentlig anklager, der er udpeget som en udstedende judicial myndighed i henhold til artikel 6, stk. 1, er en judicial myndighed i den selvstændige betydning af dette begreb i rammeafgørelsen af 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, at 1) den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt og 2) anses for at forvalte retsplejen eller deltage i forvaltningen af retsplejen i dennes egen retsorden?</p> <p>2. I benægtende fald, hvilke kriterier skal den nationale ret da anvende ved afgørelsen af, om en offentlig anklager, der er udpeget som en udstedende judicial myndighed i henhold til rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, er en judicial myndighed i henhold til artikel 6, stk. 1?</p> <p>3. For så vidt som kriterierne omfatter et krav om, at den offentlige anklager forvalter retsplejen eller deltager i forvaltningen af retsplejen, skal det så afgøres i overensstemmelse med den status, han har i sin egen retsorden, eller i overensstemmelse med bestemte objektive kriterier? Hvad er de objektive kriterier i givet fald?</p> <p>4. Er Republikken Litauens offentlige anklager en judicial myndighed i den selvstændige betydning af dette begreb i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen af 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Mundtlig forhandling	26.03.19
C-82/19 PPU	<p>Minister for Justice and Equality</p> <p>1. Skal en offentlig anklagers uafhængighed af den udøvende magt afgøres i henhold til dennes rolle i det relevante nationale retssystem? Hvis dette ikke er tilfældet, efter hvilke kriterier skal spørgsmålet om uafhængighed af den udøvende magt da afgøres efter?</p> <p>2. Er en offentlig anklager, som i henhold til national ret er underlagt mulig styring eller instruktion enten direkte eller indirekte fra et justitsministerium, tilstrækkelig uafhængig af den udøvende magt til at kunne betragtes som en judicial myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>3 Såfremt dette er tilfældet, skal den offentlige anklager da tillige være funktionelt uafhængig af den udøvende magt, og hvilke kriterier skal spørgsmålet om funktionel</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Mundtlig forhandling	26.03.19

	<p>uafhængighed afgøres efter?</p> <p>4. Hvis den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt, er en offentlig anklager, som er begrænset til at iværksætte og gennemføre efterforskning, til at sikre at sådanne efterforskninger udføres objektivt og i overensstemmelse med loven, at rejse tiltale, at fuldbyrde retslige afgørelser, at gennemføre retsforfølgning af lovovertrædelser ved domstolene og at give møde i appelsager, som ikke udsteder nationale arrestordre, og som ikke må udføre retslige opgaver, da en »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>5. Er anklagemyndigheden i Zwickau en judiciel myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?</p>			
C-716/17	<p>A (forelagt af Østre Landsret)</p> <p>Sagen vedrører: Idet det forudsættes, at de danske regler om værneting i sager om gældssanering er en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed, som i princippet er forbudt i henhold til artikel 45 TEUF, jf. Domstolens dom af 8. november 2012 i sag C-461/11, Radziejewski, anmoder Østre Landsret EU-Domstolen om at bevare følgende spørgsmål:</p> <p>1) Er artikel 45 TEUF, således som bestemmelsen efter EU-Domstolens dom af 8. november 2012 i sag C-461/11 er fortolket, til hinder for en værnetingsregel som den danske, der har til formål at sikre, at den ret, som behandler gældssaneringen, har kendskab til og kan inddrage de konkrete socioøkonomiske forhold, hvorunder skyldneren og dennes familie lever og må antages fremadrettet at leve, ved sin vurdering, samt at vurderingen kan ske efter på forhånd fastlagte kriterier, der fastlægger, hvad der kan anses for en acceptabel beskedens levedof under gældssaneringen?</p> <p>Hvis spørgsmål 1 besvares således, at begrænsningen ikke kan anses for retfærdiggjort, anmodes EU-Domstolen om at oplyse:</p> <p>2) om artikel 45 TEUF skal fortolkes således, at den også i en situation som den foreliggende har direkte virkning mellem private, således at private kreditorer skal tåle nedsættelse eller bortfald af den gæld, en skyldner, der er flyttet til udlandet, har til dem.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p> <p>Til orientering: Erhvervsministeriet Beskæftigelsesministeriet</p>	GA	27.03.19
C-680/17	<p>Vethanayagam e.a.</p> <p>Sagen vedrører: I. Er visumkodeksens artikel 32, stk. 3, til hinder for, at en referenceperson som den pågældende med hensyn til sagsøgernes visumansøgning i eget navn har en klage- og søgsmålsmulighed over for afslaget på visum?</p> <p>II. Skal repræsentationen, således som den er reguleret i visumkodeksens artikel 8, stk. 4, forstås således, at ansvaret (også) forbliver hos den repræsenterede stat, eller overdrages ansvaret fuldstændigt til den repræsenterende stat således, at den repræsenterede stat ikke længere selv har kompetence?</p> <p>III. Såfremt begge de repræsentationsformer, der omhandles under II, er mulige efter visumkodeksens</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	GA	28.03.19

	<p>artikel 8, stk. 4, litra d), medlemsstat skal da anses for at have truffet den endelige afgørelse som omhandlet i visumkodeksens artikel 32, stk. 3?</p> <p>IV. Er en fortolkning af visumkodeksens artikel 8, stk. 4, og artikel 32, stk. [3], hvorefter visumansøgere kun kan anfægte et afslag på deres ansøgninger ved en forvaltningsmyndighed eller ved en ret i den repræsenterende stat og ikke i den stat, som der er søgt om visum til, i overensstemmelse med adgangen til effektive retsmidler i chartrets artikel 47's forstand? Har det betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, at den foreskrevne procedure sikrer, at ansøgeren har ret til at blive hørt, at han har ret til en sagsbehandling på et af medlemsstaternes sprog, at størrelsen af forvaltningsafgifter og retsgebyrer for klage- og søgsmålsprocedurer ikke er uforholdsmæssige for ansøgeren, og at der er mulighed for betalt retshjælp? Har det, henset til statens skønsmargen i visumsager, betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, om en schweizisk ret har en sådan viden om den nederlandske situation, at den kan sikre adgangen til effektive retsmidler?</p>			
C-263/18	<p>Nederlands Uitgeversverbond et Groep Algemene Uitgevers (Tom Kabinet)</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal ophavsretsdirektivets artikel 4, stk. 1, fortolkes således, at der ved det der omhandlede udtryk »enhver form for spredning til almenheden ved salg eller på anden måde af deres originalværker eller eksemplarer heraf« også skal forstås tilrådighedsstillelse online ved download til brug i en ubegrænset periode af e-bøger (det vil sige digitale eksemplarer af ophavsretligt beskyttede bøger) til en pris, hvormed rettighedshaveren modtager et vederlag, der svarer til den økonomiske værdi af eksemplaret af det ham tilhørende værk? 2. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares bekræftende, er spredningsretten for så vidt angår originalværket eller eksemplarer heraf da udtømt i EU som omhandlet i ophavsretsdirektivets artikel 4, stk. 2, såfremt det første salg eller anden overdragelse af dette materiale – hvorved der her skal forstås tilrådighedsstillelse online ved download til brug i en ubegrænset periode af e-bøger (det vil sige digitale eksemplarer af ophavsretligt beskyttede bøger) til en pris, hvormed rettighedshaveren modtager et vederlag, der svarer til den økonomiske værdi af eksemplaret af det ham tilhørende værk – sker i EU af rettighedshaveren eller med dennes samtykke? 3. Skal ophavsretsdirektivets artikel 2 fortolkes således, at overdragelse mellem på hinanden følgende erhververe af det retmæssigt erhvervede eksemplar, for hvilket spredningsretten er udtømt, udgør et samtykke til de der omhandlede reproduktionshandlinger, for så vidt som disse reproduktionshandlinger er nødvendige for den lovlige anvendelse af dette eksemplar, og i bekræftende fald, hvilke betingelser gælder der herfor? 4. Skal ophavsretsdirektivets artikel 5 fortolkes således, at rettighedshaveren ikke længere kan modsætte sig de reproduktionshandlinger, der er nødvendige for en overdragelse mellem på hinanden følgende erhververe af det retmæssigt erhvervede eksemplar, for hvilket</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	02.04.19

	spredningsretten er udtømt, og i bekræftende fald, hvilke betingelser gælder der herfor?			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-163/17	<p>Jawo</p> <p>Er en asylansøger kun forsvundet som omhandlet i artikel 29, stk. 2, andet punktum, i forordning (EU) nr. 604/2013 1, hvis han målrettet og bevidst und-draget sig pågribelse af de for gennemførelsen af overførslen ansvarlige nationale myndigheder med henblik på at forpurre eller vanskeliggøre overførslen, eller er det tilstrækkeligt, at han i en længere periode ikke længere opholder sig i den bolig, som han har fået anvist, og myndigheden ikke er informeret om hans opholdssted, og en planlagt overførsel derfor ikke kan gennemføres? Kan den pågældende påbe-råbe sig korrekt anvendelse af bestemmelsen og i en sag til prøvelse af afgørelsen om overførsel gøre gældende, at fristen for overførsel på seks måneder er udløbet, idet han ikke har været forsvundet? Sker der en forlængelse af fristen i henhold til artikel 29, stk. 1, første afsnit, i forordning (EU) nr. 604/2013 alene derved, at den overførende medlemsstat før fristens udløb informerer den ansvarlige medlemsstat om, at den pågældende er forsvundet, og samtidig fastsæt-ter en konkret frist på højst 18 måneder, inden for hvilken overførslen vil blive gennemført, eller kan en forlængelse kun ske ved, at de involverede medlems-stater ved aftale fastsætter en forlænget frist? Er overførsel af asylansøgeren til den ansvarlige medlemsstat ulovlig, hvis han i tilfælde af, at han tilken-des international beskyttelse i den pågældende stat, for så vidt angår de forventelige levevilkår ville være i alvorlig risiko for at blive underkastet en behandling som omhandlet i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder? Er denne problematik omfattet af EU-rettens anvendelsesom-råde? Ud fra hvilke EU-retlige standarder skal leve-vilkårene for den, der har fået tilkendt international beskyttelse, bedømmes?</p>	Udlændinge- og Integrationsministe-riet	Dom	19.03.19
C-444/17	<p>Arib</p> <p>1) Skal artikel 32 i forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016, der fastsætter, at hvis der genindføres grænsekontrol ved de indre grænser, finder de relevante bestemmelser i afsnit II (om de ydre grænser) tilsvarende anvendelse, fortolkes således, at den kontrol, der er genindført ved en medlemsstats indre grænser, skal sidestilles med en kontrol, der foretages ved en ydre grænse i det tilfælde, hvor en tredjelandstatsborger, der ikke har ret til indrejse, passerer denne grænse? 2) Tillader denne forordning og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold i en tilsvarende situation, hvor der er genindført kontrol ved de indre grænser, at den mulighed, der er fastsat i dette direktivs artikel 2, stk. 2, litra a), og som giver medlemsstaterne mulighed for fortsat at anvende forenkledte nationale tilbagesendelsesprocedurer ved deres ydre grænser, anvendes på en tredjelandstatsborger, der</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministe-riet	Dom	19.03.19

	<p>passerer en grænse, hvor der er genindført kontrol? 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, er direktivets artikel 2, stk. 2, litra a), og artikel 4, stk. 4, da til hinder for en national lovgivning, såsom artikel L. 621-2 i code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (lov om udlændinges indrejse og ophold og om ret til asyl), der foreskriver fængselsstraf for ulovlig indrejse på det nationale område foretaget af en tredjelandsstatsborger, med hensyn til hvilken den tilbagesendelsesprocedure, der er fastsat i direktivet, endnu ikke er blevet afsluttet?</p>			
C-556/17	<p>Torubarov</p> <p>Skal artikel 46, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at de ungarske retter kan ændre administrative afgørelser, der er truffet af en myndighed med kompetence i asylsager, hvorved der gives afslag på international beskyttelse, og at de ungarske retter kan tildele en sådan beskyttelse?</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet Udenrigsministeriet</p>	GA	19.03.19
Forenede sager T-98/16, T-196/16 og T-198/16	<p>Italien mod Kommissionen (T-98/16)</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse nr. C (2015) 9526 final af 23. december 2015, meddelt samme dag, vedrørende statsstøtte SA.39451 (2015/C) (ex 2015/NN), som Italien har ydet til BANCA TERCAS (Cassa di risparmio della provincia di Teramo S.p.A.), annulleres.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>Banca Tercas mod Kommissionen (T-196/16)</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse C (2015) 9526 final af 23. december 2015, der blev meddelt sagsøgeren den 22. februar 2016, vedrørende statsstøtte SA39451 (2015/C) (ex 2015/NN), som Italien har ydet til Banca Tercas (Cassa di risparmio della Provincia di Teramo S.p.A.) annulleres. — Subsidiært annulleres artikel 2, 3 og 4 i den ovennævnte afgørelse af de grunde, der er anført under det syvende anbringende. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>Fondo interbancario di tutela dei depositi mod Kommissionen (T-198/16)</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse nr. C (2015) 9526 final af 23. december 2015 vedrørende statsstøtte SA.39451 (2015/C) (ex 2015/NN) annulleres. — Subsidiært annulleres afgørelsen hvad angår den del, der vedrører fastslåelsen og opgørelsen af det iboende støtteelement i den tredje foranstaltning. — Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. — Retten bestemmer en hvilken som helst anden foranstaltning, herunder med henblik sagens oplysning, som den måtte finde passende.</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet Energistyrelsen</p>	Dom	19.03.19
Forenede sager T-282/16 og	<p>Inpost Paczkomaty m.fl. mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse (EU) C(2015) 8236 af 26. november 2015 om statsstøtte SA.38869 (2014/N), som Polen vil yde det polske postvæsen som kompensation for</p>	<p>Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	Dom	19.03.19

T-283/16	de nettoomkostninger, som er opstået i perioden 2013-2015 i forbindelse med pligten til at levere af befordringsydelser, annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
T-237/17	Spanien mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens afgørelse C(2017) 766 final af 14. februar 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres, for så vidt som den vedrører Kongeriget Spanien, sektoren for frugt og grøntsager, vedrørende undersøgelse (FV 2011/003/ES). — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	20.03.19
C-127/17	Europa-Kommissionen mod Republikken Polen Påstande: — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3 og 7 i Rådets direktiv 96/53/EF af 25. juli 1996 om fastsættelse af de største tilladte dimensioner i national og international trafik og største tilladte vægt i international trafik for visse vej køretøjer i brug i Fællesskabet (1), sammenholdt med punkt 3.1 og 3.4 i bilag I til dette direktiv, idet den kræver, at transportvirksomheder er i besiddelse af særlige tilladelser til at benytte visse offentlige veje. — Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	21.03.19
Forenede sager C-266/17 og C-267/17	Verkehrsbetrieb Hüttebräucker et BVR Busverkehr Rheinland Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål vedrørende fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 af 23. oktober 2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 og (EØF) nr. 1107/70 (EUT L 315 af 3.12.2007, s. 1-13) til præjudiciel afgørelse: 1. Finder artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1370/2007 anvendelse på kontrakter, som ikke er kontrakter, der som omhandlet i artikel 5, stk. 1, første punktum, i forordning (EF) nr. 1370/2007 er udformet som koncessionskontrakter om tjenesteydelser som defineret i direktiv 2004/17/EF eller 2004/18/EF? Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: 2. Er det, når en enkelt kompetent myndighed i medfør af artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1370/2007 indgår en kontrakt om offentlig trafikbetjening med en intern operatør uden forudgående udbud, til hinder for denne myndigheds fælles kontrol sammen med den interne operatørs øvrige selskabsdeltagere, når beføjelsen til at gribe ind i offentlig personbefordring inden for et bestemt geografisk område [artikel 2, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 1370/2007] er opdelt mellem den enkelte kompetente myndighed og en gruppe af myndigheder, som varetager integreret offentlig personbefordring, eksempelvis ved at beføjelsen til at indgå kontrakter om offentlig trafikbetjening med en intern operatør forbliver hos den enkelte kompetente myndighed, hvorimod takstopgaven overdrages til en sammenslutning, til hvilken foruden den enkelte myndighed også andre kompetente myndigheder i	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	21.03.19

	<p>disses geografiske områder hører? 3. Er det, når en enkelt kompetent myndighed i medfør af artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1370/2007 indgår en kontrakt om offentlig trafikbetjening med en intern operatør uden forudgående udbud, til hinder for denne myndigheds fælles kontrol sammen med den interne operatørs øvrige selskabsdeltagere, når det ifølge denne interne operatørs vedtægter i forbindelse med beslutninger om indgåelse, ændring eller ophør af en kontrakt om offentlig trafikbetjening i henhold til artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1370/2007 alene er den selskabsdeltager, som selv eller hvis indirekte eller direkte ejer indgår en kontrakt om offentlig trafikbetjening i henhold til artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1370/2007 med den interne operatør, der er stemmeberettiget? 4. Tillader artikel 5, stk. 2, andet punktum, litra b), i forordning (EF) nr. 1370/2007, at den interne operatør også driver offentlig personbefordring for andre kompetente lokale myndigheder inden for det geografiske område, der henhører under disse (inklusive de udgående linjer eller andre underordnede elementer af denne virksomhed, der strækker sig ind på tilstødende kompetente lokale myndigheds område), når denne personbefordringstjeneste ikke er tildelt efter en udbudsprocedure? 5. Tillader artikel 5, stk. 2, andet punktum, litra b), i forordning (EF) nr. 1370/2007, at den interne operatør uden for det geografiske område, der henhører under den pågældende operatørs ordregivende myndighed, udfører offentlig personbefordring for andre ansvarlige enheder på grundlag af kontrakter om trafikbetjening, som er omfattet af overgangsbestemmelsen i artikel 8, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1370/2007? 6. Hvornår skal betingelserne i artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1370/2007 være opfyldt?</p>			
<p>Forenede sager C-350/17 og C-351/17</p>	<p>Mobit m.fl.</p> <p>Sagerne vedrører: 1. Finder artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1370/2007 (særligt forbuddet i henhold til litra b) og d) for en intern operatør mod at deltage i extra moeniaudbud) ligeledes anvendelse på kontrakter, der er tildelt før denne forordnings ikrafttræden?</p> <p>2. Kan en offentligretlig juridisk person, der er blevet tildelt en kontrakt vedrørende en lokal transporttjeneste af en statslig myndighed uden forudgående udbud, abstrakt set anses for at være en »intern operatør« som omhandlet i samme forordning og efter omstændighederne analogt med den retspraksis, der er udviklet på området for in house providing, såfremt førstnævnte person er direkte forbundet med den statslige myndighed på det organisatoriske og kontrolmæssige plan, og såfremt pågældende offentligretlige juridisk persons selskabskapital er ejet af staten (fuldt ud eller i sameje med andre offentligretlige organer)? 3. Indebærer en tildeling af en tjenesteydelseskontrakt uden forudgående udbud inden for rammerne af forordning (EF) nr. 1370/2007, i tilfælde af, at den ovennævnte statslige myndighed efter tildelingen opretter et offentligt forvaltningsorgan med organisatoriske beføjelser i forhold til de pågældende tjenester (idet beføjelsen til at tildele koncessioner dog fortsat forbeholdes staten) – et organ, der ikke udøver nogen »tilsvarende kontrol« med modtageren af den kontrakt, der er tildelt uden forudgående udbud – at den pågældende tildeling falder uden for ordningen i forordningens artikel 5, stk. 2? 4. Såfremt en kontrakt, der er tildelt uden</p>	<p>Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>21.03.19</p>

	forudgående udbud, udløber efter den 30-årige frist, der udløber den 3. december 2039 (en frist, der begynder at løbe fra datoen for ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1370/2007), har dette da til følge, at tildelingen ikke er i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i samme forordnings artikel 5, sammenholdt med artikel 8, stk. 3, eller skal en sådan retsstridighed anses for automatisk afhjulpet i retlig henseende gennem en implicit forkortelse ex lege af kontraktens varighed?			
C-443/17	Abraxis Bioscience Skal SBC-forordningens artikel 3, litra d), fortolkes således, at den giver mulighed for udstedelse af et SBC, når den markedsføringsstilladelse, der er henvist til i artikel 3, litra b), er den første tilladelse inden for grundpatentets anvendelsesområde til markedsføring af produktet som lægemiddel, og når produktet er en ny formulering af en gammel aktiv ingrediens?	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	21.03.19
C-526/17	Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik Påstande: — Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT L 134, s. 114), med senere ændringer, idet den forlængede koncessionen på offentlige bygge- og anlægsarbejder vedrørende motorvejen Civitavecchia-Livorno til den 31. december 2046 uden offentliggørelse af en udbudsbekendtgørelse. — Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	21.03.19
C-673/17	Planet49 1. a) Er der tale om et gyldigt samtykke som omhandlet i artikel 5, stk. 3, og artikel 2, litra f), i direktiv 2002/58/EF, sammenholdt med artikel 2, litra h), i direktiv 95/46/EF, når lagringen af oplysninger eller adgang til oplysninger, som allerede er lagret på brugerens terminal, tillades ved hjælp af en forudindstillet afkrydsningsrubrik, som brugeren skal vælge fra for at nægte sit samtykke? b) Gør det en forskel i forbindelse med anvendelsen af artikel 5, stk. 3, og artikel 2, litra f), i direktiv 2002/58/EF, sammenholdt med artikel 2, litra h), i direktiv 95/46/EF, om de oplysninger, der lagres eller hentes, er personoplysninger? c) Foreligger der under de omstændigheder, der er nævnt i spørgsmål 1 a), samtykke som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), i forordning (EU) 2016/679? 2. Hvilke oplysninger skal tjenesteudbyderen give brugeren i forbindelse med de klare og fyldestgørende oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 5, stk. 3, i direktiv 2002/58/EF? Omfatter disse også cookiernes funktionsvarighed og spørgsmålet om, hvorvidt tredjemand får adgang til cookierne?	Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	21.03.19
C-590/17	Pouvin og Dijoux 1. Skal artikel 2 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler fortolkes således, at et selskab, såsom selskabet EDF, når det yder et lån med sikkerhed i fast ejendom i henhold til støtteordningen til erhvervelse af fast ejendom, som kun selskabets ansatte er berettigede til, handler som erhvervsdrivende? 2. Skal nævnte	Finanstilsynet	Dom	21.03.19

	<p>direktivs artikel 2 fortolkes således, at et selskab, såsom selskabet EDF, når det yder et lån med sikkerhed i fast ejendom til en ansats ægtefælle, der ikke er ansat i nævnte selskab men solidarisk hæftende medlåntager, handler som erhvervsdrivende? 3. Skal nævnte direktivs artikel 2 fortolkes således, at en anset i et selskab, såsom selskabet EDF, der har indgået en aftale med selskabet om et sådant lån med sikkerhed i fast ejendom, handler som forbruger? 4. Skal nævnte direktivs artikel 2 fortolkes således, at ægtefællen til denne arbejdstager, der underskriver samme lån, ikke i kraft af sin egenskab som ansat i selskabet, men som solidarisk hæftende medlåntager, handler som forbruger?</p>			
C-245/18	<p>Fallimento TECNOSERVICE INT</p> <p>Skal artikel 74 og 75 i direktiv 2007/64/EF, i den affattelse, der var gældende den 3. august 2015, og hvis bestemmelser om forpligtelser og grænser for ansvaret for betalingstjenesteudbyderen er gennemført i italiensk lovgivning ved artikel 24 og 25 i lovdekret nr. 1[1]/201[0], fortolkes således, at de kun finder anvendelse på betalingstjenesteudbyderen for den person, der bestiller betalingstransaktionen, eller således, at de også finder anvendelse på betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder?</p>	Finanstilsynet	Dom	21.03.19
C-249/18	<p>CEVA Freight Holland</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 78 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks fortolkes således, at en klarerer i forbindelse med en efterfølgende bogføring under henvisning til artikel 147, stk. 1, andet afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 kan vælge en anden og lavere transaktionspris for indførte varer for at få nedsat toldskylden? 2a. Er fastsættelsen af det tidspunkt, hvor underretningen til debitor har fundet sted, ved anvendelsen af artikel 221, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2913/92 et EUretligt spørgsmål? 2b. Såfremt spørgsmål 2a besvares bekræftende, skal artikel 221, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2913/92 da fortolkes således, at den heri omhandlede underretning skal være modtaget af debitor inden for fristen på tre år, regnet fra datoen for toldskyldens opståen, eller er det tilstrækkeligt, at underretningen er sendt til debitor inden for denne frist?</p>	Skattestyrelsen Toldstyrelsen	GA	26.03.19
Forenede sager C-70/17 og C-179/17	<p>Abanca Corporación Bancaria (sag C-70/17)</p> <p>1) Skal artikel 6, stk. 1 i direktiv 93/13 fortolkes således, at en national ret – når den skal bedømme, om et vilkår om førtidig tilbagebetaling, der er indeholdt i en aftale om lån mod pant i fast ejendom, som er indgået med en forbruger, og hvorved foreskrives tilbagebetaling, såfremt et afdrag ikke betales, samt andre følger, såfremt flere afdrag ikke betales, er urimeligt – kan vurdere, at alene utilstrækkeligheden eller antagelsen om den manglende betaling af et afdrag er urimeligt, og opretholde gyldigheden af den aftale om førtidig tilbagebetaling ved manglende betaling af afdrag, som ligeledes er generelt fastsat i dette vilkår, anset om den konkrete bedømmelse af gyldigheden eller urimeligheden skal udsættes til tidspunktet for udøvelsen af denne mulighed?</p> <p>2) Kan en national ret i henhold til direktiv 93/13, når et vilkår om førtidig tilbagebetaling i en aftale om lån mod pant i fast ejendom er erklæret urimeligt, vurdere, at den supplerende</p>	Justitsministeriet Finanstilsynet	Dom	26.03.19

	<p>anvendelse af en national retsforordning, selv om den afgør begyndelsen eller fortsættelsen af realiseringsproceduren i forhold til forbrugeren, er mere fordelagtig for denne end at indstille denne særlige procedure vedrørende realisering af pant i fast ejendom, og give kreditor mulighed for at anmode om ophævelse af låneaftalen eller opkræve de skyldige beløb og den deraf følgende fuldbyrdelse af domfældelsen uden de fordele, som den særlige realisering af pant i fast ejendom indrømmer forbrugeren?</p> <p>Bankia (sag C-179/17)</p> <p>1) Er artikel 6 og 7 i direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler til hinder for en retspraksis (dom afsagt af Tribunal Supremo den 18. februar 2016), hvorefter realiseringen af pant i fast ejendom, selv om etkontraktvilkår om førtidig ophævelse er urimeligt, og selv om kontraktvilkåret er grundlaget for fuldbyrdelsesbegæringen, ikke skal indstilles, da en fortsættelse heraf er gunstigere for forbrugeren, eftersom forbrugeren ved en eventuel fuldbyrdelse af en dom, som er afsagt i forbindelse med et anerkendelsessøgsmål, der er anlagt i henhold til CC's artikel 1124, ikke er berettiget til de processuelle fordele, der er knyttet til realisering af pant i fast ejendom, men hvor den nævnte retspraksis ikke tager hensyn til, at CC's artikel 1124 (der gælder for aftaler, som skaber gensidige forpligtelser for parterne) ifølge Tribunal Supremos egen faste praksis ikke finder anvendelse på låneftaler, idet det er en ensidig realkontrakt, der først er opfyldt, når pengene er betalt, og som således alene forpligter låntageren og ikke långiveren (kreditor), hvorfor forbrugeren, når denne praksis fra Tribunal Supremo følges i forbindelse med anerkendelsessøgsmålet, kan opnå, at der ikke gives medhold i en påstand om ophævelse og erstatning, og det ikke længere kan fastholdes, at en fortsættelse af realiseringen af pantet i fast ejendom er gunstigere for forbrugeren? 2) Såfremt CC's artikel 1124 kan finde anvendelse på låneftaler eller på alle former for kreditaftaler, er artikel 6 og 7 i direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler da til hinder for en retspraksis som den ovenfor nævnte, der med henblik på at vurdere, hvorvidt det er gunstigere for forbrugeren at realisering af pant i fast ejendom fortsættes, end en behandling af et anerkendelsessøgsmål, som er anlagt i henhold til CC's artikel 1124, er skadelig for denne, ikke tager hensyn til, at en påstand om ophævelse af aftalen og erstatning i dette søgsmål kan forkastes, hvis domstolene anvender bestemmelsen i CC's artikel 1124, hvorefter »domstolene tager en påstand om ophævelse til følge, såfremt der ikke foreligger grunde, der tilsiger, at sagen bør udsættes«, når der henses til, at det netop i forbindelse med lån mod pant i fast ejendom med henblik på boligkøb med lange tilbagebetalingsfrister (20 eller 30 år) er forholdsvis sandsynligt, at domstolene anvender dette som grundlag for at forkaste påstanden, og navnlig når den faktiske misligholdelse af betalingsforpligtelsen ikke er særlig grov? 3) Såfremt det fastslås, at det er gunstigere for forbrugeren, at realiseringen af pantet i fast ejendom fortsættes ved førtidig ophævelse, er artikel 6 og 7 i direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler da til hinder for en retspraksis som den ovenfor nævnte, hvorefter der på supplerende vis kan anvendes en retsforordning (LEC's artikel 693, stk. 2), selv om aftalen fortsat kan være gældende uden</p>			
--	--	--	--	--

	vilkåret om førtidig ophævelse, og som anvender LEC's artikel 693, stk. 2, selv om en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt: der foreligger ikke nogen låneaftale med en gyldig og retskraftig aftale om førtidig ophævelse, da denne tværtimod netop er fundet urimelig, ugyldig og virkningsløs?			
C-129/18	SM 1) Er et barn, som er sat under permanent juridisk værgemål hos en unionsborger eller unionsborgere på grundlag af »kefalah« eller en tilsvarende ordning, der er fastsat i lovgivningen i den pågældendes oprindelsesland, en »direkte efterkommer« som omhandlet i artikel 2, nr. 2), litra c), i direktiv 2004/38? 2) Kan andre bestemmelser i direktivet, særligt artikel 27 og 35, fortolkes således, at de er til hinder for, at børn, der er ofre for eller risikerer udnyttelse, misbrug eller menneskehandel, får tilladelse til indrejse? 3) Har en medlemsstat ret til, inden den anerkender et barn, som ikke er efterkommer i lige linje til EØS-statsborgeren, som direkte efterkommer i henhold til artikel 2, nr. 2), litra c), at undersøge, om procedurerne for at sætte barnet under den pågældende EØS-statsborgers værgemål eller tillægge denne forældremyndighed over barnet gjorde det muligt at tage tilstrækkeligt hensyn til det pågældende barns tarv?	Udlændinge- og Integrationsministeriet Børne- og Socialministeriet	Dom	26.03.19
T-480/17	Grækenland mod Kommissionen Påstande: — Den anfægtede gennemførelsesafgørelse af 26. juni 2017 fra Kommissionen annulleres, for så vidt som den i forbindelse med den efterprøvende regnskabsafslutning udelukker udgifter afholdt af Den Helleniske Republik på i alt 1 182 054,72 EUR fra EU-finansiering gennem anvendelse af finansielle standardkorrektioner på grund af angivelige mangler ved anvendelsen af krydsoverensstemmelse inden for rammerne af EGFL og ELFUL for ansøgningsårene 2012, 2013 og 2014, i overensstemmelse med det anførte vedrørende de faktiske omstændigheder og annullationsgrundene. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	26.03.19
C-545/17	Pawlak Sagen vedrører: 1. Skal artikel 7, stk. 1, første punktum, sammenholdt med artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (EFT 1998, L 15, s. 14 med senere ændringer, polsk særudgave, kapitel 6, bind 3, s. 71) fortolkes således, at en ordning i den nationale procesret som den i artikel 165, stk. 2, i lov af 17. november 1964 – retsplejeloven (konsolideret affattelse: DZ. U. af 2016, pos. 1822 med senere ændringer, herefter »k.p.c.«), hvorefter kun indlevering af et procesdokument på et nationalt postkontor, der drives af en udpeget virksomhed, dvs. en befordringspligtig virksomhed, skal sidestilles med indgivelse af det pågældende dokument til retten, mens dette ikke gælder for indlevering af et procesdokument på et nationalt postkontor, der drives af en anden befordringspligtig virksomhed, som ikke er en udpeget virksomhed, udgør en særret? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU fortolkes således, at fordele for en udpeget virksomhed som følge af, at denne i strid med artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF er blevet tildelt en særret, skal udvides til at	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	27.03.19

	<p>omfatte de øvrige postbefordrende virksomheder med den følge, at indleveringen af et procesdokument på et postkontor, der drives af en anden befordringspligtig virksomhed, som ikke er en udpeget virksomhed, skal sidestilles med indgivelse af det pågældende dokument til retten, på grundlag af principper, der svarer til principperne fra Den Europæiske Unions Domstols dom af 21. juni 2007 i de forenede sager C-231/06 – C-233/06, Jonkman (ECLI:EU:C:2007:373)? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU fortolkes således, at en procesdeltager, der repræsenterer en medlemsstat, kan påberåbe sig, at en national bestemmelse som k.p.c.'s artikel 165, § 2, er uforenelig med artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF?</p>			
C-681/17	<p>Slewo</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 16, litra e), i direktivet om forbrugerrettigheder fortolkes således, at de deri nævnte varer, som af sundhedsbeskyttelses- eller hygiejnemæssige årsager ikke er egnede til at blive returneret, også omfatter varer (som f.eks. madrasser), som ganske vist ved tilsigtet anvendelse kan komme i direkte kontakt med menneskekroppen, men som ved hensigtsmæssige (rengørings-)foranstaltninger fra den erhvervsdrivendes side atter kan gøres salgbare? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: a) Hvilke betingelser skal en vares emballage opfylde, for at der kan tales om en forsegling som omhandlet i artikel 16, litra e), i direktivet om forbrugerrettigheder? og b) skal de oplysninger, som den erhvervsdrivende skal give inden forbrugeren bindes af aftalen i henhold til artikel 6, stk. 1, litra k), i direktivet om forbrugerrettigheder, gives på en sådan måde, at forbrugeren med konkret henvisning til varen (her: en madras) og den anbragte forsegling gøres opmærksom på, at han mister sin fortrydelsesret, hvis forseglingen fjernes?</p>	Justitsministeriet Forbrugerombudsmanden	Dom	27.03.19
C-405/16 P	<p>Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den appellerede dom, afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 10. maj 2016 i sag T-47/15, annulleres. — Europa-Kommissionen betaler sagens omkostninger.</p>	Energistyrelsen	Dom	28.03.19
C-427/17	<p>Europa-Kommissionen mod Irland</p> <p>Påstande:— Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 1, artikel 3, stk. 2, bilag 1, litra A, og fodnote 1 i Rådets direktiv 91/271/EØF om rensning af byspildevand (1), idet det ikke har sikret, at vand opsamlet i et kombineret byspildevands- og regnvandssystem i 14 byområder opbevares og ledes til rensning i overensstemmelse med kravene i Rådets direktiv 91/271/EØF. — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og stk. 3, sammenholdt med kravene i artikel 10 og bilag 1, litra B, i Rådets direktiv 91/271/EØF, enten ved ikke at tilvejebringe sekundær eller lignende rensning eller ved ikke at fremlægge tilstrækkeligt bevis til at godtgøre overensstemmelse i denne henseende med direktiv 91/271/EØF med hensyn til 25 byområder. — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2 og 3, sammenholdt med kravene i artikel 10 og bilag 1, litra B, i Rådets direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har sikret, at byspildevand, der tilledes kloaknet fra 21 byområder, renses</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	28.03.19

	<p>mere vidtgående end beskrevet i artikel 4 og i overensstemmelse med kravene i bilag 1, litra B, i Rådets direktiv 91/271/EØF, før det udledes til følsomme områder.— Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12 i Rådets direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har sikret, at bortskaffelse af spildevand fra rensningsanlæg for byspildevand i byområderne Arklow (IEAG_547) og Castlebridge (IEAG_515) foregår i henhold til forudgående bestemmelser og/eller særlige godkendelser.— Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
C-143/18	<p>Romano</p> <p>1. Skal artikel 6, stk. 2, litra c), i direktiv 2002/65/EF fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse eller praksis som den i hovedsagen omhandlede, som i forbindelse med låneaftaler indgået ved fjernsalg ikke fastsætter en udelukkelse af fortrydelsesretten, såfremt aftalen efter forbrugerens udtrykkelige ønske allerede er blevet helt opfyldt af begge parter, inden forbrugeren udøver sin fortrydelsesret? 2. Skal artikel 4, stk. 2, artikel 5, stk. 1, artikel 6, stk. 1, andet afsnit, andet led, og artikel 6, stk. 6, i direktiv 2002/65/EF fortolkes således, at der for så vidt angår korrekt modtagelse af de oplysninger, der er fastsat i national ret i henhold til artikel 5, stk. 1, artikel 3, stk. 1, nr. 3, litra a), i direktiv 2002/65/EF, og forbrugerens udøvelse af fortrydelsesretten i henhold til national ret ikke skal tages udgangspunkt i andre end en almindeligt oplyst, rimelig opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger i betragtning af alle relevante kendsgerninger og samtlige omstændigheder i forbindelse med indgåelsen af denne aftale? 3. Dersom det første og det andet spørgsmål besvares benægtende, spørges: Skal artikel 7, stk. 4, i direktiv 2002/65/EF fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som efter erklæret fortrydelse af en ved fjernsalg indgået forbrugerkreditaftale fastsætter, at udbyderen ud over det beløb, som han har modtaget af forbrugeren i henhold til fjernsalgsaftalen, også skal betale forbrugeren erstatning for værdien af anvendelsen af dette beløb?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	28.03.19
C-172/18	<p>AMS Neve e.a.</p> <p>Under omstændigheder, hvor en virksomhed er etableret og har hjemsted i medlemsstat A og har taget skridt til i dette område at reklamere for og udbyde varer til salg under et tegn, der er identisk med et EU-varemærke, på et websted, som er rettet mod erhvervsdrivende og forbrugere i medlemsstat B: i) har en EU-varemærkedomstol i medlemsstat B da kompetence til at påkende en påstand om krænkelse af et EU-varemærke i forbindelse med annoncering og udbud til salg af varer i dette område? ii) hvis dette ikke er tilfældet, hvilke andre kriterier skal den pågældende EU-varemærkedomstol da tage hensyn til ved afgørelsen af, om den har kompetence til at behandle denne påstand? iii) for så vidt som svaret på nr. ii) kræver, at den pågældende EU-varemærkedomstol fastslår, om virksomheden har taget aktive skridt i medlemsstat B, hvilke kriterier skal der da tages hensyn til ved afgørelsen af, om virksomheden har taget sådanne aktive skridt?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	28.03.19

C-197/18	<p>Wasserleitungsverband Nördliches Burgenland e.a.</p> <p>Skal artikel 288 TEUF, sammenholdt med artikel 5, stk. 4, eller med artikel 5, stk. 5, i, sammenholdt med bilag I, nr. 2), til Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (herefter »nitratdirektivet«), fortolkes således, at a) et offentligt vandforsyningsanlæg, der leverer forsyningspligtigheder og i denne forbindelse, inden drikkevandet distribueres til forbrugere (med tilslutningspligt), behandler dette vand med forhøjede nitratværdier, der indvindes fra de brønde, som anlægget råder over, for inden distributionen til forbrugerne at opnå en nitratkoncentration i vandet på mindre end 50 mg pr. liter, idet det pågældende anlæg efter loven også er forpligtet til at varetage vandforsyningen i et bestemt geografisk område, i så henseende i henhold til Den Europæiske Unions Domstols praksis er direkte berørt (i den foreliggende sag af en eventuel mangelfuld gennemførelse af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12.12.1991), i og med det pågældende anlæg på grund af handlingsprogrammer, der angiveligt er utilstrækkelige (eftersom nitratkoncentrationen på 50 mg pr. liter i vandet på dette vandforsyningsanlægs område overskrides), er berørt, idet anlægget skal iværksætte foranstaltninger til behandling af vandet, hvorved det indrømmes subjektive rettigheder inden for nitratdirektivets rammer a.1) med henblik på ændring af et handlingsprogram, der allerede er vedtaget på nationalt plan til gennemførelse af nitratdirektivet (i henhold til nitratdirektivets § 5, stk. 4), således at der ved en sådan ændring vedtages strengere foranstaltninger med det formål at nå målsætningerne i nitratdirektivets artikel 1 og konkret at nå en nitratkoncentration på højst 50 mg pr. liter i grundvandet ved enkelte indvindingssteder? a.2) med henblik på vedtagelse af supplerende foranstaltninger eller skærpede foranstaltninger (i henhold til nitratdirektivets § 5, stk. 5) med det mål at gennemføre målsætningerne i nitratdirektivets artikel 1 og konkret at nå en nitratkoncentration på højst 50 mg pr. liter i grundvandet ved enkelte indvindingssteder? b) en forbruger, der efter loven har ret til at anvende vandet fra sin egen husbrønd til eget forbrug og ikke anvender dette vand på grund af forhøjede nitratværdier (idet han på tidspunktet for indgivelsen af den anmodning, der ligger til grund for sagen, ikke kunne anvende dette vand og under nærværende forelæggelse for Den Europæiske Unions Domstol ganske vist kunne anvende dette, men en fornyet forøgelse af nitratkoncentrationen i vandet til over 50 mg pr. liter uomtvistet må påregnes), men får vand fra et offentligt vandforsyningsanlæg, i så henseende i henhold til Den Europæiske Unions Domstols praksis er direkte berørt (i den foreliggende sag af en eventuel mangelfuld gennemførelse af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12.12.1991), i og med den pågældende på grund af handlingsprogrammer, der angiveligt er utilstrækkelige, eftersom nitratkoncentrationen på 50 mg pr. liter overskrides i vandet på dennes vandindvindingssted (husbrønd), er berørt, idet han ikke kan gøre brug af sin – med visse indskrænkninger – lovhjemlede ret til at anvende grundvandet på sin ejendom, hvorved han indrømmes subjektive rettigheder inden for nitratdirektivets rammer b.1) med henblik på ændring af et handlingsprogram, der allerede er vedtaget på nationalt plan til gennemførelse af nitratdirektivet (i</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	28.03.19
----------	--	---	----	----------

	<p>henhold til nitratdirektivets § 5, stk. 4), således at der ved en sådan ændring vedtages strengere foranstaltninger med det formål at nå målsætningerne i nitratdirektivets artikel 1 og konkret at nå en nitratkoncentration på højst 50 mg pr. liter i grundvandet ved enkelte indvindingssteder? b.2) med henblik på vedtagelse af supplerende foranstaltninger eller skærpede foranstaltninger (i henhold til nitratdirektivets § 5, stk. 5) med det mål at gennemføre målsætningerne i nitratdirektivets artikel 1 og konkret at nå en nitratkoncentration på højst 50 mg pr. liter i grundvandet ved enkelte indvindingssteder? c) en kommune[, der] i sin egenskab af offentlig myndighed på grund af nitratkoncentrationer i vandet på over 50 mg pr. liter kun anvender en kommunal brønd, som den driver med henblik på drikkevandsforsyning, som brønd med sekundavand eller stiller den til rådighed som sådan – idet drikkevandsforsyningen ikke påvirkes som følge heraf – i henhold til Den Europæiske Unions Domstols praksis er direkte berørt (i den foreliggende sag af en eventuel mangelfuld gennemførelse af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12.12.1991 i form af utilstrækkelige handlingsplaner), i og med nitratkoncentrationen på 50 mg pr. liter [org. s 4] overskrides i vandet på indvindingsstedet og en anvendelse som drikkevand som følge heraf ikke er mulig, hvorved den indrømmes subjektive rettigheder inden for nitratdirektivets rammer c.1) med henblik på ændring af et handlingsprogram, der allerede er vedtaget på nationalt plan til gennemførelse af nitratdirektivet (i henhold til nitratdirektivets § 5, stk. 4), således at der ved en sådan ændring vedtages strengere foranstaltninger med det formål at nå målsætningerne i nitratdirektivets artikel 1 og konkret at nå en nitratkoncentration på højst 50 mg pr. liter i grundvandet ved enkelte indvindingssteder? c.2) med henblik på vedtagelse af supplerende foranstaltninger eller skærpede foranstaltninger (i henhold til nitratdirektivets § 5, stk. 5) med det mål at gennemføre målsætningerne i nitratdirektivets artikel 1 og konkret at nå en nitratkoncentration på højst 50 mg pr. liter i grundvandet ved enkelte indvindingssteder? I alle tre tilfælde er beskyttelsen af forbrugernes sundhed under alle omstændigheder enten sikret ved, at vandet aftages fra udbydende vandforsyningsanlæg (med tilslutningspligt og tilslutningsret) – tilfælde b) og c) – eller gennem egnede vandbehandlingsforanstaltninger – tilfælde a).</p>			
C-210/18	<p>WESTbahn Management</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal punkt 2, litra a), i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU af 21. november 2012 om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneområde, EUT L 343 af 14. december 2012, s. 32, fortolkes således, at jernbaneinfrastrukturelementerne »personperroner« i henhold til andet led i bilag I til dette direktiv skal subsumeres under det i nævnte bestemmelse nævnte kriterium »passagerstationer og dertil hørende bygninger og andre faciliteter«? 2. Dersom første spørgsmål besvares benægtende, spørges: Skal punkt 1, litra c), i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU af 21. november 2012 om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneområde, EUT L 343 af 14. december 2012, s. 32, fortolkes således, at det deri nævnte kriterium »brug af jernbaneinfrastrukturen« omfatter benyttelse af personperroner i henhold til andet led i bilag I til dette direktiv?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	28.03.19

C-60/18	<p>Tallinna Vesi</p> <p>1. Skal artikel 6, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver fortolkes således, at en national retsakt er i overensstemmelse med denne bestemmelse, når det fremgår af retsakten, at såfremt der ikke på EU-plan er blevet fastlagt kriterier for affaldsfasens ophør for visse særlige former for affald, afhænger affaldsfasens ophør af, om der for en konkret type affald er blevet fastlagt kriterier i en national, almengyldig retsakt? 2. Indrømmer artikel 6, stk. 4, første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver affaldsindehaveren ret til at anmode om, at den kompetente myndighed eller en domstol i en medlemsstat – såfremt der ikke på EU-plan er blevet fastlagt kriterier for affaldsfasens ophør for visse særlige former for affald – træffer bestemmelse om affaldsfasens ophør i overensstemmelse med relevant retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol, uanset om der for så vidt angår en konkret type affald er blevet fastlagt kriterier i en national, almengyldig retsakt?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	28.03.19
C-101/18	<p>Idi</p> <p>– »Er det foreneligt med artikel 45, stk. 2, litra a) og b), i direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004, at blot en ansøgning om tvangsakkord, som debitor har indgivet ved den relevante retsinstans, bevirker, at virksomheden anses for at være »under behandling?«</p> <p>– »Er det foreneligt med ovenstående bestemmelser, at debitorens erkendelse af, at vedkommende er insolvent og vil indgive ansøgning om »blanko«-tvangsakkord (med de ovenfor præciserede kendetegn), anses som grund til udelukkelse fra deltagelse i udbudsproceduren ved anlæggelse af en vid fortolkning af begrebet »under behandling« i den nævnte EU-bestemmelse (direktivets artikel 45) og den omhandlede nationale bestemmelse (artikel 38 i lovdekret nr. 163/2006)?«</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	28.03.19
C-171/18	<p>Safeway</p> <p>Under omstændigheder, hvor reglerne i en pensionsordning i henhold til national ret i forbindelse med en ændring af ordningens »Trust deed« (trustdokument) tillægger en beføjelse til at begrænse værdien af optjente pensionsrettigheder for både mænd og kvinder med tilbagevirkende kraft for en periode mellem datoen for en skriftlig meddelelse om de påtænkte ændringer af ordningen og den dato, hvor trustdokumentet faktisk ændres, kræver artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (tidligere og på tidspunktet for de faktiske omstændigheder Rom-traktatens artikel 119) da, at både mænd og kvinders optjente pensionsrettigheder anses for ikke at kunne fortabes i denne periode, således at deres pensionsrettigheder beskyttes imod begrænsninger med tilbagevirkende kraft i henhold til denne beføjelse i national ret?</p>	Finanstilsynet	GA	28.03.19
C-543/17	<p>Kommissionen mod Belgien</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/61/EU af 15. maj 2014 om foranstaltninger for at reducere omkostningerne ved etablering af højhastighedsnet til elektronisk kommunikation (EUT L 155, s. 1), idet det ikke senest den 1. januar 2016 havde vedtaget de</p>	Udenrigsministeriet	GA	02.04.19

	love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, eller under alle omstændigheder idet det har undladt at underrette Kommissionen om disse bestemmelser. — I henhold til artikel 260, stk. 3, TEUF tilpligtes Kongeriget Belgien at betale en tvangsbøde på 54 639,36 EUR pr. dag at regne fra afsigelsen af dommen i denne sag som følge af tilsidesættelsen af forpligtelsen til at underrette om gennemførelsesbestemmelserne til direktiv 2016/61/EU. — Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.			
Forenede sager C-582/17 og C-583/17	H. m.fl Sagen vedrører: 1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180) fortolkes således, at kun den medlemsstat, hvor ansøgningen om international beskyttelse blev indgivet første gang, skal afgøre, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig, med den konsekvens, at en udlænding kun i denne medlemsstat i henhold til Dublinforordningens artikel 27 kan gøre gældende for domstolene, at der er sket en ukorrekt anvendelse af et af de ansvarlighedskriterier, der er omhandlet i Dublinforordningens kapitel III, herunder artikel 9? 2. I hvilket omfang har det ved besvarelsen af det første spørgsmål betydning, at der i den stat, hvor udlændingen første gang har indgivet ansøgningen om international beskyttelse, allerede er truffet en afgørelse vedrørende denne ansøgning, eller at udlændingen har trukket ansøgningen tilbage for tidligt?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	02.04.19
C-617/17	Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie 1) Kan artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at anvendelsen af ne bis in idem-princippet ikke kun forudsætter, at lovovertræderen og de faktiske omstændigheder er identiske, men også at det beskyttede retsgode er identisk? 2) Skal artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003, L 1, s. 1), sammenholdt med artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at EU-retlige og nationale konkurrenceregler, som af en medlemsstats konkurrencemyndighed anvendes parallelt, beskytter det samme retsgode?	Udenrigsministeriet	GA	03.04.19
C-266/18	Aqua med Sagen vedrører: 1. Skal en prøvelse af en værnetingsaftale i en forbrugeraftale, som en national ret foretager ex officio og som støttes på artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29, herefter direktiv 93/13/EØF) og Den Europæiske Unions domstols praksis (dom Pannon GSM, C-243/08), også omfatte kontraktlige bestemmelser, der regulerer spørgsmålet om værneting for tvister mellem parterne, men gør dette ved blot at henvise til national ret? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal den prøvelse, som retten foretager, medføre, at kompetencereglerne anvendes således, at forbrugeren ydes den beskyttelse, der tilkommer den pågældende i henhold til direktivet, dvs. således,	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	03.04.19

	at sagen kan afgøres ved den ret, der ligger nærmest forbrugers bopæl eller sædvanlige opholdssted?			
C-588/17 P	<p>Kongeriget Spanien mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Der gives medhold i den foreliggende appel, og Rettens dom af 20. juli 2017, som er afsagt i sag T-143/15, Kongeriget Spanien mod Europa-Kommissionen (ECLI:EU:T:2017:534), ophæves delvist for så vidt angår den finansielle korrektion, som er pålagt Kongeriget Spanien, om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT af 23.1.2015, s. 62-205/75), som henhører under begrebet naturbetingede ulemper og begrebet miljøvenlige landbrugsforanstaltninger i den selvstyrende region Castilla y Leóns program for udvikling af landdistrikter, for så vidt angår det beløb på 1 793 798,22 EUR, der svarer til den del af støtten, som er ydet til områder med naturbetingede ulemper.— I den nye dom, der afsiges, annulleres Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 18. januar 2015, for så vidt angår den finansielle korrektion, som er pålagt Kongeriget Spanien, om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT af 23.1.2015, s. 62-205/75), som hen hører under begrebet naturbetingede ulemper og begrebet miljøvenlige landbrugsforanstaltninger i den selvstyrende region Castilla y Leóns program for udvikling af landdistrikter, for så vidt angår det beløb på 1 793 798,22 EUR, der svarer til den del af støtten, som er ydet til områder med naturbetingede ulemper.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	04.04.19
C-686/17	<p>Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main</p> <p>1. Skal der med henblik på definitionen af begrebet »oprindelsesland« i henhold til artikel 113a, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1234/2007 og artikel 76, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1308/2013 tages udgangspunkt i definitionerne i toldkodeksens artikel 23 ff. og EU-toldkodeksens artikel 60? 2. Har champignoner, der høstes på det nationale område, i henhold til artikel 23 i forordning (EØF) nr. 2913/92 og artikel 60, stk. 1, i forordning (EU) nr. 952/2013 indenlandsk oprindelse, når væsentlige produktionstrin finder sted i andre medlemsstater i Den Europæiske Union, og champignonerne først indføres på det nationale område tre eller færre dage før den første høst? 3. Skal forbuddet mod vildledning i artikel 2, stk. 1, litra a), nr. i), i direktiv nr. 2000/13/EF og i artikel 7, stk. 1, litra a), i forordning (EU) nr. 1169/2011 anvendes på den obligatoriske oprindelsesbetegnelse i henhold til artikel 113a, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1234/2007 og artikel 76, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1308/2013? 4. Kan der til den obligatoriske oprindelsesbetegnelse i henhold til artikel 113a, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1234/2007 og artikel 76, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1308/2013 tilføjes præciserende angivelser med henblik på at forebygge en vildledning, der er forbudt i henhold til artikel 2, stk. 1, litra a), nr. i), i direktiv nr.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	04.04.19

	2000/13/EF samt artikel 7, stk. 1, litra a), i forordning (EU) nr. 1169/2011?			
C-699/17	<p>Allianz Vorsorgekasse</p> <p>Finder bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud henholdsvis artikel 49 TEUF og 56 TEUF og de heraf følgende principper om ligebehandling, ikke-diskrimination og gennemsigtighed anvendelse på ordregivende myndigheders indgåelse af kontrakter med understøttelseskasser om administration og investering af arbejdstagerbidrag, når tildelingen af kontrakten og dermed valget af forsorgskasse kræver medarbejdernes henholdsvis deres repræsentanternes samtykke og således ikke kan foretages af den ordregivende myndighed alene?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	04.04.19
T-108/17	<p>ClientEarth mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. — Europa-Kommissionens afgørelse af 7. december 2016 (»den anfægtede afgørelse«), hvorved Kommissionen gav afslag på at foretage en fornyet bedømmelse af dens afgørelse C(2016) 3549 (»afgørelsen om godkendelse«), hvorved foretagenderne VinyLoop Ferrara SpA, Stena Recycling AB og Plastic Planet srl fik godkendelse til brug af kemikaliet, der er kendt som Bis-(2-ethylhexyl)phthalat i henhold til forordning (EF) nr. 1907/2006 (*), annulleres. — Afgørelsen om godkendelse annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger. — Der træffes sådanne foranstaltninger, der måtte findes fornødne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.04.19